

Погледа ми се плъзга по мръсните стени. Това са страниците на човешката трагедия, написана от артистите на новия живот. Тя няма да се повтори, защото се пише само когато се играе и се играе само когато се пише. Няма публика. Музика не свири. Има дяволско око, глухи стенания и резки скърцания на трамвайни коли, които долитат като писъци на прострелени души от света на малките делнични грижи.

Всяка сутрин отбелязвам с малко стъкло парченце изгрева на новия ден. Ръката взе буквите, които ще бъдат, може би, последният знак на живота ми. Последният! — Очите ми се откъсват бавно и търсят да спрат другаде. Дневник: тринадесети ден. „Утре не зная какво ще стане с мене.“

Потръпвам. Тъй е просто. Но и ти, любезний друже, ти който сега крачиш бодро из шумния булевард, сит и доволен, ти знаеш ли какво те чака утре? Не знаеш — както никога няма да узнаеш жестоките видения на сигурната неизвестност.

На ляво има голяма квадратна рамка. Някой е писал нещо и друг е сложил след него тъмните следи на смущението. Такива следи има много, но те не ми правят впечатление. Може би са по трогателни, може би са по тайнствено чудни! — Не: безумното желание да отгатна тайната на тази страница ме завладя. Зная: защото рамката е изрязана сякаш от ръката на спокоен майстор — резбар. Вниманието, с което изолирам буквите, издълбани също така спретнато и красиво, ми откриват великата загадка на търпението, с което хиледи незнайни и нечути нийде и от никого безумци угасват върху мъртвите паметници на древността. Най сетне! Прочитам скритият текст и доволство обладава душата ми. Обикалям ъглите на килията и се радвам на успеха